

Иван Појић

МАРШ

ГОСПОДАРИ

Господари рата и мира најзаслужнији су за моје психофизичко стање. Болови у колену и истегнуће Ахилове тетиве последица су општег распада система.

– МАРШ! МАРШ! МАРШ! МАРШ!МАРШ! – дерем се на керове од којих су неки проходили на две ноге. Ха-ха, носе кошуље и панталоне, као прави људи. Главе им вире из контејнера, као праве главе. Греше у падежима, као и сви остали доле на југу, истоку и западу, слојеви пропале и некад поносне радничке класе која је радничким платама могла да зида куће и иде на летовање, док се данас може видети само на бувљаку и депонијама радиоактивног ђубрета, и то у нимало пријатним сценама браколомства или делиријум тременса. Господари рата и мира најсрећнији су кад сви остали ратују, а само они одлучују о миру. Они пишу књиге о херојској борби наших народа. Они слушају турбо-фолк. Они имају рачуне на Кипру. Њихова деца будући су владари моје штедне књижице, слезине или јетре. Они су власници капитала и произвођачи тепиха, који су наше настрешнице. Ми станујемо испод тепиха. Уједамо се међусобно, гриземо једни другима ноге. А шта би друго. Тате једу децу која немају перспективу, деца једу родитеље због тога што утишавају музику и не слушају Sex Pistols-е. Ба-

бе и деде једу унуке због тога што су постали сенилни, маме и тате једу бабе и деде јер их је немогуће неговати. Господари рата и мира играју тенис и иду у соларијум. Имају мобилне телефоне са камерама и миришу на парфеме.

– МАРШ! МАРШ! МАРШ! МАРШ! МАРШ! – дерем се на искварцоване смрадове у фирмираној гардероби, али они ме не чују јер у ушима имају слушалице, које су толико мале да се и не примећују. То мора да су најмањи дискмени на свету и коштају охо-хо...

Господари рата и мира утврђују степен малигнитета и уз осмех кажу како ситуација није алармантна. Нема разлога за панику, све је у границама нормале, тврде зликовци, док се ја љубазно извињавам што сам још увек жив и ненаметљиво удишем њихов угљен-моноксид.

Ко није умро у рату, умреће у миру.

ЈЕДНО ТЕ ИСТО

Цревна флора и фауна је, после обилних киша, нарасла до неслућених висина, ширина и дубина. Неки су се француски цариници нашли у чуду, спустили кљове на земљу и само чекали шта ће се даље дешавати. Ускоро су и тигрови навукли капуљаче и почели да репују. Сви су одлепили, поготово мали писци који су у себи носили веселе колаже и постмодернистички скелет. Ја сам био мали писац и још мањи библиотекар, па ипак гајио сам наду да постоји излаз из санитарног чвора наших живота, кад кажем наших, мислим на оно метафизичко братство гностика, теозофа и замлата који се понекад могу срести на раскршћима небеских путева.

Један од њих ми прилази и пружа ми гитару.

– Свирај!

– Не уmem – кажем.

– Шта умеш? – пита.

– Да измишљам – кажем. – Могу да измислим и тебе, али ћеш онда морати да будеш стваран, и више нема назад... Нисам ни завршио реченицу, а већ је почео да тоне. Земља се отворила и бели кадилак је склизнуо у црну рупу, тек да се појача контраст.

– У последње време, твоја проза врви од баналности сваке врсте. Пишеш о храни, о физиолошким потребама, о ноћним полуцијама. Измет прети да прогута сваку твоју реченицу, сваки твој опис, сваки твој придев....

Његова глава је затим нестала у житкој маси разобличене илузије, и ја сам поново постао ирски сетер, тужних очију и балавих уста. Почео сам да кевћем, цвилим и дозивам газду, али газда се већ удавио у канализационој цеви, ако је заиста постојао. Чак су се и француски

цариници насмејали кад су ме видели како покушавам да се искобелам из фикције и вратим у реалност псећег живота. Један од цариника баца ми кост, други – ручну бомбу. Можда би се прича другачије завршила да су они били цариници, а ја пас, или бар писац који саосећа са псима и мрзи шинтере. Али, све што сам могао да урадим било је да се позовем на своју људску природу, укључујући слабо памћење и брзи заборав.

– Срање, човече – рече француски цариник пре него што га однесе моја креативна бујица.

– Колико ће цариника бити потребно да се задовоље богови црвене флоре? – питам се у себи, а онај мали писац оштри зубиће и почиње да се смеје.

– Срање, човече – говори други цариник, и више нема сумње, биће то прави покољ.

ГОЛИ И БОЛЕСНИ

– Кафе-куварице, кафе-куварице и чистачице, чистачице и продавачице, продавачице и инструкторке аеробика, инструкторке аеробика и козметичарке, козметичарке и медицинске сестре, медицинске сестре и васпитачице, васпитачице и стјуардесе, стјуардесе и одбојкашице, одбојкашице и фризерке, фризерке и стриптизете, стриптизете и певачице... – набрајао је у себи Стенли, док су га дугоноге жене прескакале, делом због тога што је био низак, делом због тога што је залутао на залетиште за скок удаљ. У олимпијским круговима психотерапеута Стенли је важио за човека чије су сексуалне фрустрације биле учестале, поготово на великим такмичењима отвореног типа, док се на дворанским првенствима понашао скоро нормално, није се скидао и претрчавао терен, већ је мирно махао заставицом и аплаудирао.

Стенли је имао проблем са женама које су биле доминантне, дакле са Мадоном, десетобојкама, кајакашицама и бацачицама кугле. Увек је замишљао себе у пози св. Себастијана, како га бичују опатице одевене у трикоје. Заправо, имао је проблем и са женама које нису биле доминантне: са својом мајком, вијетнамским берачицама цвећа, текстилним радницама из Парагваја, завијачицама томпуса из Кубе...

– Мора да је секси скакати с мотком – помисли Стенли, који није увиђао разлику између кошља и кугле, кладива и динстане телетине, нити је марио за злураде коментаре свингера из публике.

Скинуо је гаће и почео да трчи.